
3 1761 07568867 1

SMAADIGTE

AF

OLE CHRISTIAN LUND.

KJÖBENHAVN.

K. SCHØNBERGS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1861.

LIBRARY
APR 2 6 1976

Indhold.

Blandede Digte: Pag.

Guds Finger 3
Eleonores Sang 5
Mathildes Farvel 7
Fanebæreren 9
Sang til Kongen 11
Seirssang 13
Naar Foraaret kommer 15
Blodbøgen 18
Ørnene 21
Alferne 23
Mumiekornet 26
Øehlenschlægers Grav 30
Holbergs Træ 34
Munkfuglen 36
Bernhard Severin Ingemann 38
De danske Løver 40
Blomstersælgerskens Sang 42
Guldæblerne 44
Adam Wilhelm Moltke 45
Sang 1848 47
Sang 1849 49
Thingstedet 51
En god Ven 55
Aarstiderne 58

I Nordsjælland: Pag.
Forspil 67
Rungsted 69
Hirschholms Slotshave 72
Frederiksborg:
I. Slottet 76
II. Kongestenen 78
III. Tornebusken 80
Fredensborg 83
Esrom Kloster 85
Paa Holtet 91
Søborg 93
Gurre 96
Kronborg 99

Fædrelandske Romancer:
Ryes Brigade 103
Peder Skram 105
Herluf Trolle 107
Birgitte Gjoe 110
Anders Sørensen Vedel 113
Søren Nordby 116
Tycho Brahe 119
Peder Syv 125

Blandede Digte.

Guds Finger.

I Hallen sidder mørk Kong Saul.
Paa Mosaikets Blomstertavl
Staaer Israels nnge Sanger.
Ei Plectret meer er i hans Magt,
I Lænker blev hans Hænder lagt,
Om Harpen staae Drabanter Vagt,
Og begge er' de Fanger.

»Ei denne Gang dig frier dit Spil,
Til Døden jeg dig vie vil, —
Skreg Saul med harmfuld Tone —
»Skjøndt salvet under Himlens Blaa,
Mit Purpur fik du aldrig paa,
Ei byttes skal din Hat af Straa
Med Israels gyldne Krone.«

From David staaer i Bøn til Gud;
Med Lyren rettes meer ei ud,
Der frelste ham saa længe.
Alt løfter Saul til Stød sin Dolk,
Da ræddes brat Livvagtens Folk,
Det rører sig i Sangens Tolk,
I Svingning staae dens Strenge.

Det toner under Hallens Hvælv,
Og Harpen spiller af sig selv,
Vidunderligt det klinger.
I Sangens Guld, i Strengens Net
Der greb en Kraft, lig Plecteret,
Det klang saa lyrisk og saa let,
Det var Jehovas Finger.

Den gjennem Davids Harpe gik
Og trylled frem en sød Musik,
Der smelted Kongens Hjerte;
Han tabte Dolken af sin Haand,
Han løste atter Davids Baand,
Han favned ham med Angrens Aand
Og græd af Fryd og Smerte.

Men frelst og fri gik David bort
Og priste Gud med en Accord,
Der naaede Himlens Lande.
I Templet bar han Harpen hen,
Han over Arken hængte den,
Der sad han tidt og sang igjen
Med Kronen om sin Pande.

O Du, som Stormens Orgel slaaer,
Som griber Bækkens Lut i Vaar,
Som styrer Lærkens Triller!
Du taler gjennem Sangens Rost
Om Helveds Qval og Himlens Lyst;
En Harpe har vel Skjaldens Bryst,
Men det er Dig, som spiller.

Eleonores Sang.

Flyv, lille Fugl! kun fra dit Bur
Og fra min klamme Stue.
Langt ude i den frie Natur
Du tænke paa din Frue!
Sødt under Vaarens Rosensky
Hun sværmed mange Gange —
Nu hvælver Taget sig af Bly
Over den stakkels Fange.

Flyv, lille Fugl, og reis din Kam,
Bad dig i Solens Lue!
Men i den gyldne Fjederham
Du tænke paa din Frue!
I Purpur svøbt og Zobelskind
Paa Held hun turde haabe —
Nu hyller hende Natten ind
I Sorgens sorte Kaabe.

Flyv, lille Fugl, og brug dit Bryst
  Og syng af al Formue!
Men midt i Sangens bedste Lyst
  Du tænke paa din Frue!
Hun jubled Livets Længsler bort
  Ved Glædens kjælne Cither —
Nu Stormen slaaer en vild Accord
  I Fængslets rustne Gitter.

Flyv, lille Fugl, til Marken kun,
  Din Rede byg paa Tue,
Blandt Mosset og de bløde Dun
  Du tænke paa din Frue!
Hun hvilte før paa Bolster blaa
  Med Silke trukken over —
Et Knippe Halm er Alt, hvorpaa
  Nu Kongens Datter sover.

Flyv, lille Fugl, i vinget Trop
  Høit under Himlens Bue!
Men har Du søgt din Mage op,
  Du tænke paa din Frue!
Hun hos Hr. Corfitz loe tilforn
  I Elskovs Rosenlænke —
Nu græder i det skumle Taarn
  Hans sonderknuste Enke.

Mathildes Farvel.

Farvel, farvel! mit lyse Land
Med Bøgens feire Vaar.
En Rose fra din Blomsterstrand
End hænger i mit Haar.
Ak! skjøndt saa bløde Ord du har,
Kanonens Torden er dit Svar —
Og bort Fregatten gaaer.

Farvel, farvel! mit Frydenlund
Med Glædens Kildevæld.
Jeg jaged paa din gyldne Grund
Til Lykkens Grændseskjel.
Min Ganger, løb, hvorhen du vil!
Flyv kun, min Falk, ad Island til
Og græm dig der ihjel!

Farvel, farvel, o Du, hvis Træk
Ei i mit Hjerte døer,
Din Dronning slynger Purp'ret væk
Og tager Taagens Slør.
Selv Bolgen mig paa Hænder bær,
Og dybt min Kjøl dens Hjerte skær,
Men du er kold som før.

Farvel, farvel! blandt Torn og Tjørn,
Knoproser, af min Vaar!
I slumre som Kong Edvards Børn —
En Sky for Maanen staaer.
Farvel, min Pige og min Dreng!
Min Vei til Eders lille Seng
Igjennem Himlen gaaer.

Farvel, farvel! min Høiheds Glands.
Blandt Perler Taaren flød.
Min Krone blev en Tornekrands,
Det volder vist min Død.
O Danmark! tvæt dit gamle Skjold,
Ni Hjerter har du i Behold,
Og dog du mig forskjød.

Fanebæreren.

Følg med, Kammerater! og træd i Gevær!
I følge den deilige Fane, jeg bær.
Hun er jo en Jomfru, der Hjerterne bandt,
En Jomfru i raslende Silkegevandt.
Til Dandsen hun haster i Lyngen dernede
Paa Isted Hede.

Jeg elskede hende, alt fra jeg var Dreng.
Vi legede sammen i blomstrende Eng.
Hun hvisked om Hjemmet i Himlen den blaa,
En Søster hun er til de Guldstjerner smaa.
Følg med, Kammerater! for Fjenden at sprede
Paa Isted Hede.

O see dog, hvor yndig hun tager sig ud!
Jeg kaarer den høirøde Jomfru til Brud,
Hun vinker i Vinden saa let og gratiøs,
Hun er paa min Ære en nydelig Tøs!
Følg med, Kammerater! for Dandsen at træde
Paa Isted Hede.

Idag alt paa Valen vort Bryllup skal staae.
See! Bruden har deilige Guldqvaster paa.
Kanonerne lyse med Fynd og med Klem,
Mit Fædrelands Alter! for dig gaae vi frem.
Følg med, Kammerater! til Bryllup og Glæde
Paa Isted Hede.

Alt Kuglerne pibe fra Skov og fra Hegn,
Hun rødmer og viser Kong Valdemars Tegn.
O Himmelens Datter! o Dannemarks Mø,
For dig har jeg levet, for dig vil jeg døe!
Hold Stand, Kammerater! i Kamp og i Kjæde
Paa Isted Hede.

Guds Naade! — der traf mig det dræbende Skud,
I Døden jeg raaber Hurra for min Brud.
Det stikker — det brænder — det knuser min Barm.
Jeg døer med den deiligste Mø i min Arm.
Farvel, Kammerater! i Seir og i Glæde
Paa Isted Hede —

Saa sang han og faldt under Fanen, et Lig.
I Døden han kyssed den høirøde Flig.
Med Kuglen i Hjertet han himlede glad,
Men ham og hans Fane man skilte ei ad;
Med Flaget i Armen han hviler dernede
Paa Isted Hede.

Sang

til

Kong Frederik den Syvende

den 5te Juni 1860.

»Gik alle Konger frem paa Rad
I deres Pragt og Vælde,
De mægted ei det mindste Blad
At sætte paa en Nælde.»
Og dog jeg veed et Blomsterskud,
Der ei som Nelden brænder;
Det sprang den femte Juni ud
Under Kong Fredriks Hænder.

Gik alle Konger frem paa Rad,
Mod Ham de alle tabte;
De gav ei Nelden mindste Blad,
Men Han en Rose skabte.
En Rose faur, et Bæger skjønt,
Af Honning fyldt og Sødme,
En Rose, mellem Vaarens Grønt,
Med Friheds Morgenrødme.

Gik alle Konger frem paa Rad
I Purpurkaaber smukke,
De mægted ei det mindste Blad
Af Rosen bort at plukke.
Thi staae end Mange den imod,
Dens Torne volde Smerte;
Den' Blomst ei rykkes op med Rod,
Der groer i Folkets Hjerte.

Gik alle Konger frem paa Rad,
Først skulde Navnet tone
Paa Ham, der satte Rosens Blad
Udi sin Blomster-Krone.
Vor Konge, Tak! Dit Rosenskud
Sin Duft hver Borger sender;
Det sprang den femte Juni ud
Alt under Dine Hænder.

Seirssang.

1851.

Bedækt med Rust og Støv
Stod Danmarks Fane længe
Blandt visnet Hædersløv.
Paany den svang sig mod det Blaa
Som Fuglen af sin Aske,
Med Purpurvinger paa.

I Skjoldets blanke Speil
Der laa en dunkel Skygge
Af svundne Tiders Feil.
Nu hvile trygt i Seirens Stund
De sønderjydske Løver
Paa Ærens gyldne Grund.

Med Traaden falsk og skjæv
Spandt mellem sjunkne Volde
En Edderkop sin Væv.
Nu freder Hegnet atter om
Det lille Land, der ligner
En lukket Helligdom.

Omslyngt af tydske Baand
Det skjønne Tvistens Æble
Faldt ud af Danskens Haand.
Som Frugten i Gudindens Skaal
Det gjengav Danmark Livet
Ved Stridens vundne Maal.

Med falmet Farve laae
Paa Hav og Land de Valer,
Som Fædre kæmped paa.
Nu blusser Rosen dobbelt rød,
Og Bølgen dobbelt blaaner,
Bevidsthed Taagen brød.

Ei stor og dog saa stærk,
Hav Tak, du tappre Skare!
Thi dette var Dit Værk.
Det Flag, Du tog af Mørket frem,
I Lysets stolte Straaler
Du atter bringer hjem.

Naar Foraaret kommer.

Naar Foraaret kommer, og Himlen er blaa,
Naar Skovmærket dufter, og Varmen ta'er paa,
Naar Græsset staaer fuldt af Violer,
Naar Bækken begynder sit lyriske Spil,
Naar Guddommen aander og taler mig til
I Billeder og i Symboler,

Da griber en hemmelig Vemod mit Sind;
Hvor fordum vi vandred, der flygter jeg ind.
Hvi skulde jeg Sandheden nægte?
Du blev mig saa kjær alt i Ungdommens Mai,
Og gammel Kjærlighed ruster jo ei,
Naar den er alvorlig og ægte.

End Svanerne seile blandt Siv og blandt Rør,
Og Bøgen sig speiler derinde som før,
Kun Mosset sig lagde om Barken;
Hver Vaar til de svalende Skygger vi kom,
Nu dvæler jeg ofte ved Tanken derom
I Hjertet af Søndermarken.

Tidt Rosen skjød Knopper, fra sidst jeg dig saae,
Og dog har jeg plukket vidunderlig faa —
Gud vide, hvoraf det vel kommer!
Tidt Fuglen har kviddret i Skov og i Vang,
Men jeg har kun sjunget en eneste Sang —
Een Svale gjør ingen Sommer.

Det gaaer mig som Folket, det kaarne af Gud:
Man drev af Forjættelsens Lande mig ud
I Livets prosaiske Sphære.
»Ved Babylons Floder jeg græd ved min Tvang,
Mens Citheren taus mellem Pilene hang,
Og Tanken i Zion mon være.»

Men du er vel glad og fornøiet endnu.
O! kommer du stundom vort Samliv ihu?
Du lyttede tidt til min Stemme.
Giv Løftet igjen, som det gives af mig:
»Ja! glemmer Jerusalem, glemmer jeg dig,
Min visnede Hoire jeg glemme.»

Der er i et Venskab fra Ungdommens Tid
Saa Meget, der vækker vor Tro og vor Lid,
Det kan ei som Boblerne briste!
Selv da, naar vi skilles i Tid og i Sted,
Det holder dog ud, og det varer dog ved,
Det kræver sin Ret til det Sidste.

Lad derfor kun vexle de jordiske Kaar,
Lad falme i Høst, og lad blomstre i Vaar!
Ei Hjertet sig selv kan fornægte.
I Dødens December det mindes sin Mai,
Din gamle Kjærlighed rusted vist ei,
Som Guld var den ædel og ægte.

Den Tanke befæster i Kampen mit Mod,
Den styrker min Tro paa den Sag, der er god,
Den glæder min Sjæl i det Fjerne.
Thi vandt jeg i Livet end mangen en Ven,
Du var og du er og du bliver dog den,
Der havde den høieste Stjerne.

Og derfor hver Vaar jeg vemodig maa gaae,
Naar Skovmærket dufter, og Varmen ta'er paa,
Og Græsset staaer fuldt af Violer,
Naar Bækken begynder sit lyriske Spil,
Naar Guddommen aander og taler mig til
I Billeder og i Symboler.

Blodbøgen.

Stille Vandrer! lyt til Stormens Tone,
Sæt dig ned i Græsset ved min Fod.
Vinden suser i min Purpurkrone,
Rød som dit og Menneskenes Blod.

Tidt jeg saae dig denne Skov besøge,
Hør da nu min underlige Sang.
Ene staaer jeg blandt de grønne Bøge,
Jeg har ogsaa været grøn engang.

I din Stammefaders glemte Have
Stod jeg som et ungt og deiligt Træ.
Paradisets Fugl med gylden Krave
Gav jeg bag de grønne Blade Læ.

Edens Aande gjennem Løvet lufted,
Saligt zittrede hver Gren derved.
Længe stod jeg i min Kreds og dufted
Over Menneskets Uskyldighed.

Kun en fattig Drossel boer og bygger
Nu, hvor kolde Storme vække Gru.
Adam hvilte i de samme Skygger
Med sin Eva, hvor du hviler nu.

Ak! jeg saae Forførelsernes Slange
Mellem Blomster slynge sig i Bugt;
Og jeg saae, hvor blege og hvor bange
Begge spiste den forbudne Frugt.

O! da flyede de med Skammens Mærke
Paa den før saa uskyldsrene Kind
Hen til mig og under Stammens stærke
Endnu lysegrønne Krone ind.

Herren talede fra fjerne Egne,
Ledte efter dem med Lys af Lyn,
Og jeg rødmede paa deres Vegne
Ved at skue dette Sorgens Syn.

Nøgne, sønderknuste og forfulgte
Krøbe de i Skjul for Himlens Dom;
Og jeg rødmede, fordi jeg dulgte
Dem, som Ingen burde skjærme om.

Ak! bestandig har jeg rødmet siden,
Hvert et Blad er malt med størknet Blod;
Evig maa jeg rødme gjennem Tiden,
Indtil Verden atter bliver god.

Lyt til Stormen, naar med dæmpet Torden
Her den suser, Adams faldne Søn,
Paradiset aabner sig paa Jorden,
Naar min Krone atter bliver grøn.

Ørnene.

To Ørne sad paa Longwoods Tag,
De skifted om hveranden Dag.

Som Vagter sad de hver sin Tid,
Den ene sort — den anden hvid.

Fra Austerlitz den hvide kom
Med Ærens lyse Farver om;

Den sorte Ørn med blodig Klo
Kom derimod — fra Waterloo.

Hvergang paa Post den hvide sad,
Da blev den blege Keiser glad,

Da husked han hver vunden Seir,
Og holdt Revue i Mindets Leir,

Da blev hans simple Hus af Træ
Igjen til Malmaisons Palais.

Men naar den sorte Ørn holdt Vagt
Da sad han stille og forsagt,

Da tænkte han den hele Dag
Paa Skjændsel kun og Nederlag,

Da blev hans Lykkes Pragtpalais
Igjen et simpelt Hus af Træ.

Saadan i Aar det skifted om,
Den ene gik — den anden kom;

Tilsidst det hændte sig en Dag,
De begge sad paa Longwoods Tag.

I Huset var der taust og tyst,
Det ralled hult i Heltens Bryst.

Fra Frankrig og fra Thronen fjern,
Han blegned i en Seng af Jern;

Men om hans Mund et Træk der gled
Af mild Forsoning og af Fred,

Forsoning med hans Skjæbnes Børn,
Den sorte og den hvide Ørn.

Og da omsider, kaldt af Gud,
Den store Keiser aanded ud,

Fløi Ørnene fra Tagets Tind
Med Heltens Sjæl i Himlen ind,

Til Fred de bar' ham begge to
Fra Austerlitz og — Waterloo.

Alferne.

Aftenduggen falder
Paa det grønne Græs,
Kirkeklokken kalder
Fra det fjerne Næs.
Frem af Busken træder
I den friske Luft
Alfen, svøbt i Klæder
Af Jasminens Duft.

Ned mod Kysten svæver
Han saa let og smuk,
Der, hvor Bølgen bæver
Under Vindens Suk.
Og mens Stjernen stiller
Sig bag Taagens Slør,
Sagtelig han spiller
Paa et vissent Rør.

Hist, hvor Øen svømmer
Langt fra Landets Bred,
Purpurrosen drømmer
Sødt om Kjærlighed;
Dybt i Busken bygger
Jo hans Hjertenskjær
I et Hus af Skygger
Og af Rosenskjær.

Ak! fra Rørets Rifter
Klinger Tonen svag.
Amors Fane vifter
Over hendes Tag.
Lumsk, imens han klager,
Gaae om Ø paa Lur
Bølgerne som Drager
Om et Jomfrubur.

Yndig mellem Løvet
Paa en grøn Altan
Sidder hun bedrøvet,
Længselsfuld som han.
O! hun kan ei Andet,
Taaren bryder frem,
Ruller ned i Vandet,
Der adskiller dem.

Da paa Himlens Bue
Stiger Maanen op,
Tænder med sin Lue
Lys i Bøgens Top,
Seer paa Søens Vover
Og de elskte To,
Kaster saa derover
Sin forgyldte Bro.

Henad Søens Flade
Lægger den sig huld;
Plade tæt ved Plade
Glimrer med sit Guld.
Alfen let sig svinger
Over Dybet ud,
Broen trygt ham bringer
Til hans lille Brud.

Saligt Glutten skjælver
I sin Elskers Arm.
Busken høit sig hvælver
Til en Brudekarm:
Tyst i Midnatstimen
I den klare Luft
Rosen og Jasminen
Blande deres Duft.

Mumiekornet.

Legende.

Barn Jesus som en lille Dreng
Løb om i Nilens Blomstereng
Og plukked Stjerner, røde, blaae,
Hvor Sphinxen hvid i Græsset laa.
Den logred, vakt af Marmorblund,
For Drengen som en ydmyg Hund.
Den slikkede hans spæde Fod,
Den sprang paa Engen ham imod
I barnlig Leg, i landlig Ro;
Og skjøndt den havde Løvens Klo,
Barn Jesus hvilte i dens Favn
Og løste Gaaden med sit Navn.

En Dag, da han paa Marken løb,
Og Sphinxen i hans Fodspor krøb,
Da mødte han en fattig Mand,
Der om en Ager slutted Kjøb,
Men mangled Udsæd til lidt Land.

»Giv Dig tilfreds,» lød Barnets Ord,
»Jeg skaffer Udsæd til din Jord,
Jeg skaffer Mais, der voxe vil,
Og hele Agren saaer jeg til.»

I Pyramiden ind han løb,
Hvor Mumien hvilte i sit Svøb,
Der hented han en Sæk med Korn,
Som blev i Graven lagt tilforn;
Og medens Lærken sang i Vaar,
Han saaede Korn, der tusind Aar
Ufrugtbart i et Hylster laa
Med Hieroglypher udenpaa.
I lange Furer Barnet gik
Og spredte Kornet efter Skik
Med gavmild Haand i Agren ud,
Mens inderligt han bad til Gud.

Snart Nilen steg op over Land
Og vanded Agren med sit Vand.
Den spredte Sølv paa Mark og Eng,
Men atter i sin Blomsterseng
Sig lagde træt den matte Strøm
Og drømte Pharaos gamle Drøm
Om hine syv axsvangre Neg,
Der op paa Bondens Ager steg.

Flux over Mulde spired frem
Det Korn, der laa i Gravens Gjem.
Og vidt og bredt og fjernt og nær
Man øined Maisens grønne Skjær.
Og Solens Straale drev sit Spil,
Og Maisen gulned og tog til,
Den satte Ax, og som et Hav
Den bølged omkring Pharaos Grav.
Trindt Blomster stod blandt gule Rør,
De dufted for Sesostris før,
Og Himlens Fugle ned sig svang
Og bygged Rederne med Sang
I Kornet fra Vorherres Vaar,
Der laa i Graven tusind Aar.

Men da nu Høstens Time kom,
Og Kornet skulde meies om,
Til Bonden traadte Barnet hen
Og sagde; »Mærk dig det, min Ven!
Din Mark med Mumiekornet paa
Er kun et Billed i det Smaa
Paa hvad der saaes i den, der troer;
Min Ager er den hele Jord,
Min Udsæd er Guds eget Ord,
En Sæd, der ældre er end den,
Som mugned hist hos Mumien.

Guds Ord var i Begyndelsen,
Men Verdens Synd det meied væk.
Mit Hjerte er den Mumiesæk
Hvori Aartusinder det laa
Med Hieroglypher udenpaa,
Og nu — nu gaaer jeg ud at saae.

Saa talte Barnet mildt og gik.
Men først dog med et venligt Nik
Ved Bondens Mark, i Nilens Egn,
Han satte Sphinxen som et Tegn,
At Troen ligge maa paa Vagt
Ved Agren, hvor Guds Ord er lagt.

Øehlenschlægers Grav.

Stille, stille! Foden neppe vover
  Sig at nærme denne Plet af Jord.
Det er her, den store Digter sover;
Som en Lyra Maanen straaler over
  Høien gjennem Nattens Sørgeflor.

Kun af Grønsvær dækt, og glat og lige,
  Hæver sig den lille Kongegrav.
Kronen vandt han uden svare Krige.
Hele Norden var hans Kongerige,
  Og et Plecter var hans Herskerstav.

Naar han rørte Harpen i sin Vælde,
  Tung af Guld, med Egeblade om,
Vandred Hakon over Norges Fjelde,
Planted Olaf mellem Tjørn og Nelde
  Rosen, sprungen ud af Christendom.

Som en Maane over Mosens Dampe
  Han paa Nordens Himmel hang
Hin Aladdins underfulde Lampe;
Atter Rolf begyndte sine Kampe
  Paa den blomstersmykte Kløvervang.

Ud paa Havet han fra fjerne Dage
  Sendte Helten, der i Høien sov.
Helge seiled paa den gyldne Drage,
Hroar reiste sine røde Tage
  I den lysegrønne Leireskov.

Gjennem Phantasiens klare Ruder
  Af det slebne, farvede Krystal
Viste han et Tog af Nordens Guder
Kjøre ned, hvor Himlens Hvælving luder
  Mod Hler Ægirs skjønne Bolgesal.

Dybt i Skoven ved den røde Esse
  Staaer Vaulundur med det blanke Sværd;
Og hvor Faarene paa Marken græsse,
Synge Munkene den første Messe
  Under Danmarks høie Bøgetræer.

O! hvor kunde han i Silke virke
  Dinas Billed med sin Tryllestav.
Ved den fjerne, gamle Trondhjems Kirke
Planted han to høie Hængebirke
  Over Axels og skjøn Valborgs Grav.

Sandt og herligt han for Verden viste,
  Hvordan Abel voldte Eriks Død,
Hvordan Knud ved Havet Herren priste,
Hvordan Amleth sprang af sorten Kiste,
  Mesterskuddet, Palnatoke skjød.

End, naar Maanen straaler taus og stille
Over Græsset, der ham dækker til,
Lilien og Riddersporen spille,
Den som Hagbarth, hin som Signelille
Tyst i Natten Skjaldens Sørgespil.

Graven selv sig breder til en Scene,
Buskene som smaa Coulisser staae;
Et Orchester slaaer i Træets Grene,
Alle Kirkegaardens Marmorstene
Fælde Taarer ved at see derpaa.

Over Stovet af de Fyrstebaarne
Paa sin rette Plads en Støtte staaer,
O! men han — een af de faa Udkaarne,
Reiste jo de tvende Kirketaarne
Som et Minde, der til Himlen naaer.

Nattergalen her har valgt sit Sæde.
Selv Naturen ham en Hylding gav,
Sin Herold den sendte for at qvæde;
Hid den fløi og byggede sin Rede
Paa den døde Harpespillers Grav.

Hørte du dens vemodsfulde Klukke,
Store Digter, skjønne som dit Spil,
Hørte du de hule Storme sukke,
Trøstesløse ved din kolde Vugge?
Ak! for evig jo den stander stil.

O! saa sov da sødt, og sov da længe,
Til Basunen kalder med sin Klang;
Mellem Himlen da og Danmarks Vænge
Drage Herrens Engle deres Strenge,
Og en Tonestige bli'er din Gang.

Holbergs Træ.

Der staaer et smukt Kastanietræ
Nær Skolen, hvor de Lærde bygge.
I hundred Aar det skjænked Læ,
Og Holberg drømte i dets Skygge.
Han gav sin Plante Røgt og Tugt,
Nu lege Smaaborn med dets Frugt.

End Saften stiger i dets Marv,
Naar Foraarssolen Knoppen kysser;
Det deler ud sin Herres Arv,
Det Blomster mellem Folket drysser.
Det drømmer om sin Fortids Vaar,
Naar Maanen bag dets Krone staaer.

Det drømmer om sit Fremtidshaab,
Naar Solen stiger bag dets Grene.
Af Holbergs Haand det fik sin Daab
Med Vand af selve Hippocrene.
Høit flagre end i Kronens Skjærm
Af Sangere en liflig Sværm.

Ja! Træet trives end og groer,
I stærke Skud sin Kraft det viste,
Mens Holberg slumrede i Soer
Med Lyren paa sin Marmorkiste.
Det slog sin Rod i Danmarks Bund,
Det grønnes paa en hellig Grund.

Det sender op sin Duft til Gud,
Mens Korset hist paa Kirken luer.
Det strækker sine Grene ud
Mod Bibliothekets spidse Buer.
Dets Blade flye i Høstens Vind
Iblandt de gamle Skrifter ind.

Vi skjærme vil om vor Trophæ,
At aldrig vi dens Blade savne.
I Barken af det gamle Træ
Der staaer jo Danmarks bedste Navne.
Gud lad det grønnes tidt og smukt
Og skjænke senest Slægt sin Frugt!

Munkfuglen.

Munken synger ved Sorø Sø,
Den flagrer i Absalons Have.
I Linden hænger dens Rede hoit,
Der boer han jo som en Pave.
Munken synger ved Sorø Sø.

Munken flyver om Sorø Sø,
I Løvet monne han smutte.
Paa Ho'det har han en sort Kalot,
Af staalgraae Fjer er hans Kutte.
Munken flyver om Sorø Sø.

Munken synger ved Soro So,
Og Næbet monne han hvæsse.
Han flyver ind paa Kong Volmers Grav,
I Kirken han synger en Messe.
Munken synger ved Soro So.

Munken kviddrer ved Sorø Sø
For alle de lystige Drenge.
Han smutter blandt Ingemanns Roser ind,
Han synger i Klostervænge.
Munken kviddrer ved Sorø Sø.

Munken flagrer om Sorø Sø
Og hviler paa Klosterets Søiler;
Og midt i de lyse Bøges Krands
Han synger om Himmerigs Nøgler,
Munken flagrer om Sorø Sø.

Munken synger ved Sorø Sø,
Sin Rede han priser og lover;
Halvmaanens Krumstav paa Himlen staaer
Og lyser Guds Fred derover.
Munken synger ved Sorø Sø.

Til

Bernhard Severin Ingemann.

Den 28de Mai 1859.

Ved Sorø Sø et venligt Hus man skuer
Med Løv og Ranker om hvert buet Fag,
Og Aandens hellige og hvide Duer
Sig flokke paa den gamle Digters Tag.
I Haven Roser groe og Tulipaner,
En Capitæl paa Høiens Top er lagt,
Og Riddersporerne med Spyd og Faner
Omkring den lille Laage staae paa Vagt.

Ja! deres Sanger trofast de bevogte,
Og sænke Landsen, naar han gaaer forbi;
Og Stær og Drossel til hans Arne togte,
De drages af en lønlig Sympathi.
Hvor Axels Ring, af Guldet støbt, hint dyre,
Forborgent gjemtes under Mos og Muld,
Der klang igjen hans folkelige Lyre;
Thi den er ogsaa af det gamle Guld.

Ved den besang han i de feire Skove
Naturens Skjønhed med bevæget Sind;
Og i den lille Indsøes Speil og Vove
Han saae i Evighedens Himmel ind.
I Munkens Stol han hørte Mindet skrifte
Bag Kirkens Mur, med Billeder besat;
Hvor gamle Faner under Loftet vifte,
Han kaldte Aander frem af Glemsels Nat.

Og hvad han sang, i Folkets Barm har hjemme,
Og hvad han skrev, med Kjærlighed blev læst;
Men vi, der lytted til hans milde Stemme
I Skolens Sale, elske ham dog mest.
Vi saae ham vandre paa de gamle Stier
I Thules Skove og i Klostrets Vang,
Han sang for os saa mange Melodier,
Nu synge vi for ham igjen en Sang.

Vær venligt hilset i Din høie Alder,
Vor gamle Kjærlighed — den rusted ei;
Om ogsaa Sne nu paa Dit Hoved falder,
Der falder jo kun Blomstersne i Mai;
Du sysle glad, mens Aftensolens Lue
Til Guldkorn tryller Glassets sidste Sand;
Gud sign Dit Hus! Gud sign Din lille Stue,
Du aldrig glemmes vil i Danmarks Land.

De danske Løver.

Ved H. K. H. Prinds Frederik til Danmarks Confirmation den 19de October 1860.

De danske Løver holde
Idag ved Thronen Vagt,
De lytte som tause Vidner,
Prinds Frederik, til din Pagt.

De stirre Dig stift imøde,
Tidt fristed' af Skjæbnen tung;
De ere saa gamle og glubske,
Og Du er endnu saa ung.

I deres krøllede Manke
Du lægge trøstigt din Haand,
Som Lam de lade sig binde
Med Kjærligheds Rosenbaand.

Kun Bøile de hade og Lænke,
Men Du er jo mild og god,
Og naar Du ret holder af dem,
De lægge sig ved din Fod.

Og naar, hvad glade vi vente,
Du elsker dem alle Tre,
Da blive I gamle Bekjendte
Og følges i Vel og Ve.

Da ville de værge og værne
Din Ret mod hvert et Tab,
Da kan Du lægge din Høire
I deres fraadende Gab.

Da ville de stedse huske
Paa din og din Søsters Pagt!
Og kjærligt, Prinds Frederik! holde
Engang ved din Throne Vagt.

Blomstersælgerskens Sang.

Ved Fru Heibergs Gjenoptræden, den 5te October 1859.

Jeg sidder herude i Maaneskin
Med deilige Blomster blandt Vrimlen,
Mens Lygterne vifte i Aftenens Vind,
Og Skyerne jage paa Himlen.

Jeg sidder herude saa gammel og træt
Paa Trinet af Musernes Tempel.
O kommer og kjøber en lille Bouquet
Og giver et godt Exempel!

Iaften er Fest i Theaterets Hal,
I Blomster staaer hver en Coulisse,
Og Perlerne glimre i Kronens Krystal
For Danmarks Johanne Louise.

Og Hundreder styrte i Tempelet ind,
Og oplyst er hver en Rude;
Selv Dronningen kommer i Zobel og Skind,
Og Staklerne blive kun ude.

Af mig den første Rose hun fik,
Da frem hun traadte som »Trine».
O kommer og kjøber! Hvor hurtigt det gik!
Nu har jeg kun een Georgine.

Det er den sidste! — to Kurve er tømt.
Hvad? sælge den? aldrig ilive!
Hun tolked, hvad tidt jeg har følt og drømt,
Et Tegn paa min Tak vil jeg give.

Naar hjem hun ta'er til Vor Frelsers Sogn
Iaften, mens Hurraer tone,
Jeg kaster den ind i den lukkede Vogn —
En Skjærv fra den fattige Kone.

Guldæblerne.

Den 6te October.

Guldæblerne springe i Solens Skin
Og dandse paa sølverne Straaler,
De dandse den sjette October ind,
De dandse i prægtige Skaaler.

Guldæblerne springe i Solens Skin,
De sprang, da det vaared om Kysten,
De dandsed den femte Juni ind,
Nu dandse de atter i Høsten.

O! gyldne Frugter af Frihedens Vaar,
Symboler paa Alt, hvad vi haaber,
Spring høit den femte Juni hvert Aar,
Men høiest den sjette October.

Adam Wilhelm Moltke.

Den 25de August 1859.

I Bredgaden ligger et gammelt Palais
Med Dukker og Vaser paa Taget;
De smaa Elephanter i Laurens Trophæ
Snoe Snablerne hen under Faget;
Bag Ruden derinde, hvor Sviblerne staae
Som Riddere hvide og Riddere blaae,
Der boer deres Kantsler med Baandene paa —
Den trofaste Ridder af Flaget.

Da Skyer trak op bag den sydlige Vold,
Og Lyn os kun Undergang loved,
Da laante han Danmark sit mægtige Skjold
Og blotted det graanede Hoved;
I Stormen standhaftig ved Roret han stod,
Han offred paa Valen sit Kjød og sit Blod,
Som Dannebrog selv var han gammel og god,
Og meer end de Fleste han voved.

Naar derfor han mærkes af Tiden idag,
Da hilser ham Sangeren gjerne,
Og Dannebrog toner sit hoirøde Flag,
Og Asteren tænder sin Stjerne.
Gid længe han leve paa Dannemarks Vang!
Og ganger den Gamle til Hvile engang,
Hans Minde skal blomstre i Saga og Sang,
Saalænge som Kornet har Kjærne.

Sang 1848.

Ved Danmarks søndre Vænge staae
Forræderne i skumle Flokke.
Ved fremmed Hjælp de ville slaae,
Hvad ei de selv formaae at rokke.
Ja! Eidrens Bølge, klar og blaa,
Med Vold de Frække vil forvanske
Og sætte kun en lille Aa
Til Grændse for de frie Danske.

Fra os de vriste vil et Land,
Af Kongens Haand et Hertugdømme,
Og mene, at den danske Mand
Vil feig og ussel det indrømme;
O! men saasandt, som Æren boer
Og i den danske Barm har hjemme,
Skal den, der sligt om Dansken troer,
Faae noget Andet at fornemme.

Godmodigt er vort Sindelag,
Og Venlighed vor gamle Vane,
Men gjælder det vort røde Flag,
Den himmelfaldne, smukke Fane,
Vi offre gjerne Liv og Blod
Og, hvis vi kunde, meget Mere;
Den Hæder, der slog dybest Rod,
Skal aldrig Skjændsels Krone bære.

Saa lad dem da kun rykke frem
Med alle Tydsklands kjøbte Ørne;
Thi der, hvor Ledet staaer paa Klem,
Er hegnet om med danske Tjorne.
Og Roserne derindenfor
Dem skal de aldrig, aldrig plukke;
Thi viid: de danske Drenge svoer,
At falde, eller Ledet lukke!

Sang 1849.

I Vaabenpyramiden stod
Geværet alt for længe,
Mens Tydsken tramped med sin Fod
Paa Sønderjydens Vænge.
Der foer han frem med Ild og Sværd;
Men nu er Hævnens Time nær
For Frederik, vor Konge kjær,
Og for de danske Drenge.

Endskjøndt vi med vort eget Blod
Gav Vangen Fanens Farve,
Man neppe nok vor Drot tillod,
Den mindste Blomst at arve.
Og hvad vi høit og helligt svoer,
I Barmen brænder fra ifjor,
Som Sommerfuglen skal vort Ord
Snart løses af sin Larve.

Et Aar alt dreiet har sit Hjul,
Mens Løgnens Fakkel brændte;
Men Danmark eier intet Skjul
For dem, som Faklen tændte.
Nei, da de haaned Dannebrog
Og Fjendeleir paa Vangen slog,
Vort hele Had og Nag de tog,
Som nu sin Hævn vil hente.

Før Tydsken skal i Danmark boe
Og danske Mænd fortrænge,
Maa Havet heller slaae sin Bro
Vidt over Vang og Vænge;
Og førend Fanen hænges hen,
Hvor Tydsken kan forhaane den,
Skal Himlen tage den igjen
Til de henfarne Drenge.

Men det har sikkert ingen Nød,
Naar Danmarks Sønner vaage;
Thi Haabet alt sin Straale skjød
Igjennem Nattens Taage.
Og faaer først Vangen Laas og Slaa,
Skal gamle Danmark stolt bestaae.
Til Trods for dem, der stormed paa
Den sønderjydske Laage. —

Thingstedet.

(1849.)

Midt paa den danske Mark, hvor Skyer gaae
I vildest Flugt henover Kæmpehøie,
Hvor friske Bølger rundt om Kysten slaae
En Tryllekreds for Vandringsmandens Øie,
Hvor Bærret rødmer under skovdækt Skrænt,
Og gyldne Ax i Vestenvinden bæve,
Der stod forladt et gammelt Monument,
Som længst sin Ret forgjæves maatte kræve.

Skjøndt ei af Marmor sat, hvor smuldne Ben
Af gamle Riddersmænd var lagt til Hvile,
Men kun en ganske simpel Kreds af Sten,
Om hvilken Markens Blomster kunde smile,
Det havde høi Betydning, sjeldent Værd
For hver en Mand, om han var nok saa ringe,
Naar blot hans Blod var dansk; thi det var der,
At vore Fædre talede paa Thinge.

Men kold og ligegyldig Danmarks Søn
Alt mange Aar det djærve Minde skued,
Og derfor blev en Lænke og hans Løn,
Og villigt taalte han, naar Andre trued.
Da tydske Herrer fik til Danmark Pas,
Og Thyras Led sank ned som sønderslaaet,
Da glemte Dansken rent sin egen Plads;
Kun Stenen stod, hvor selv han havde staaet.

Kun Fugle sang, hvor Modersmaalet klang
I Fordumstid, og kun en Blomsterklynge
Omstimled Stedet paa den grønne Vang,
Hvor Lovens Aand sig skulde frit forynge;
Og Himlens Blaa, hvorunder danske Mænd
Om Ret og Pligt fra Hjertet skulde tale,
Forgjæves minded om Opstandelsen
Til bedre Liv af Trældoms tunge Dvale.

En mægtig Adel kued Folkets Aand,
Skjøndt store Navne smykke den med Hæder;
Af Jern den smeded Trællens tunge Baand,
Af Guld den hamred sine egne Kjæder.
I Rigens Raad den slutted Kreds og Ring,
Der holdt den Dom paa bløde Silkehynder,
Mens Hjorten græssed paa det gamle Thing,
Hvor Hundeglam kun hørtes af dens Mynder.

Snart blev den Magt, der før tilhørte Faa,
Kun En tildel, skjøndt Alles Ret var lige;
Og havde Kongen kun sin Krone paa,
Da gik det godt med Land og Folk og Rige;
Det troede Hvermand glad, skjøndt Tid og Strid
Slog dybe Saar og voldte bitter Smerte
I denne Jordbund, der saa skjøn og blid
Af Vandet dukker op som Ymers Hjerte.

Aarhundreder forgik. Det gamle Thing
Forladt og øde stod, mens nærved Havet
Sig vælted vildt og brusende omkring
Det Sted, hvor Fortids Frihed laa begravet.
Kun Bonden skimted der i Maanens Lys
En Drot fra fjerne Old paa Stenen throne;
Han ilte feig forbi, betvang et Gys
Og takked Gud for Enevældens Krone.

Men da i senest Tid den mørke Nat
Udsendte Lyn paa Lyn fra fjerne Egne,
Og Farens Fugl kom flyvende saa brat
Henover Danmark, og da allevegne
De mørke Skyer taarnede en Krands
Af sorte Masser om den danske Himmel,
Da kasted Haabets Stjerne kun sin Glands,
Hvor Thingets Stene stod i Mossets Vrimmel.

Ved Folkets Kræfter, som i Dvale laae,
Var ene Redning for den nære Fare.
Paa egen Magt ei Danmarks Konge saae,
Sit Fodeland han vilde blot bevare.
Ei Kronens Guld, ved Enevælde stærk,
Ham syntes bedre end et blottet Hoved;
Og derfor skred han til det skjønne Værk,
Ved hvilket Folk og Konge sig troloved.

Et Tempel reiste han paa Danmarks Vang
Saa herligt der, hvor Thingets Rester længe
Urørte laae, og Retten fik sin Gang
Paany i Kredsen af de danske Drenge.
De gamle Sten til ranke Søiler blev,
Gud lad det stedse staae til Landets Ære!
Og Loven, som Kong Fredrik underskrev,
Et evigt Friheds Brev for Folket være!

En god Ven.

Jeg eier en Ven saa tro som Faa,
Min Glæde paa denne Klode;
En Hætte, han bær som en Turban paa
Sit gamle tyrkiske Ho'de.

Og sammen med mig han altid boer,
Jeg tidt til hans Selskab trænger;
Sendt blev mig den røde Silkesnor,
Deri jeg min Musselmand hænger.

Hver Morgen han trækker sit Veir igjen
Og aander det duftende Knaster,
Da kysser jeg ømt min gamle Ven
Alt med de tyrkiske Qvaster.

Hver Aften jeg med et vemodigt Sind
Betroer ham, hvor Hjertet banker.
Han kjender mig baade ud og ind,
Han veed mine lønligste Tanker.

Han trøsted mig tidt ved en kjedelig Bog,
Han muntred mig, naar jeg var gnaven;
Jeg leged med ham, da jeg var en Pog,
Han følger med mig til Graven.

Han er en gammel, trofast Bekjendt,
Der delte min Fryd, mine Sorger;
Og da jeg selv engang blev Student,
Blev han academisk Borger.

Blandt Kammeraterne med han var
Paa Togt mellem Bøgenes Stammer;
Han svinger sit duftende Røgelsekar
For dem, der besøge mit Kammer.

Han puster mig hele Stuen fuld
Af Ringe og bølgende Krandse.
Solstraalen trækker en Linie af Guld,
Hvor Røgens Sylphider dandse.

De deilige Slotte ved Dardanel
    Han stiller i Syn og Sigte.
Han bygger mit stolteste Luftkastel,
    Han hjælper mig med at digte.

Lad Lykken kun svigte, naar Himlen er mørk!
    Lad Trofasthed gange af Mode!
Jeg ryger min Pibe og elsker min Tyrk
    Med Turbanen paa sit Ho'de.

Aarstiderne.

(Variation over et gammelt Thema.)

Snart kommer Vaaren. Lærken gjør Allarm;
For hendes Karm
Delphiner tumle sig som muntre Fuxer;
Alt Storken, hendes Tjener, lod sig see
I smukt Livre
Med Sort paa Hvidt og med høirøde Buxer.

Og Vinden feier Skoven ren og prud
Og lufter ud
Det skjønne Slot, en Bolig, ja for Guder!
Af deiligt Lov Tapeter hænges op
I Træets Top,
Med Mos udstoppes hendes bløde Puder.

Af Fugle escortert i Øresund,
Med Smil om Mund
Sig nærmer skjønt den stadselige Frue.
I hendes Bryst er fæstet en Bouquet;
Med sin Lorgnet
Selv Solen maa den Deilige beskue.

Paa Sjællands Kyster stiger hun iland.
Hun er af Stand,
En prægtig Vifte i sin Haand hun dreier;
For hendes Fod Naturen Blomster strøer,
Og Næb og Kløer
Har hendes flagrende og smaa Lakeier.

Convaller ringe ind den hoie Gjæst,
Som til en Fest
La'er Marken atter sin Fontaine springe;
Poeterne besynge hendes Dragt,
En Æresvagt,
Hvis Lyrer hoit til hendes Hæder klinge.

Det hele Folk modtager glad sin Ven,
Der kom igjen,
Og Flag og Vimpler hendes Ankomst feire,
Paa Floielstæpper gaaer hun yndigt frem
Til Skovens Hjem,
Hvor brune Hjorte sig i Engen leire.

Og Overflod har atter som tilforn
Hængt sine Horn
I hendes Hus, hvor Fryd og Jubel tone.
Af Søiler løftes hendes hoie Sal,
Der holdes Bal,
Fuldmaanen selv er hendes Lysekrone.

Ved hendes Hof det lysteligt gaaer til
Med Sang og Spil,
Dog savnes Noget under Glædens Telte;
Thi Kjærlighed maa løfte hendes Slør,
Som det sig bør,
Og Elskov løse hendes Purpurbelte.

Da nærmer Som'ren sig, klædt spraglet paa,
Med Hat af Straa,
Støvkappen kantes af en kruset Strimmel;
Han smøger nok i Smug, den samme Fyr,
Thi Røg og Skyer
Gruppere sig bestandigt paa hans Himmel.

Han har et varmt Gemyt med al sin Sol;
Bagved hans Stol
Staaer Egen som en Neger med Plumager
Og vifter fra hans Ansigt Fluer bort,
Halv brun, halv sort;
De lette Sommerfugle er hans Pager.

Thi flot er Herren; naar han bliver vred,
En dygtig Ed
Han tordner ud og lyner med det Samme;
Men som en Beiler dog med ydmyg Hu
Han møder nu,
Hvor Vaaren smukt broderer paa sin Ramme.

Violer, Lilier og Forglemmigei
        Hun paa Stramai
Med grønne Farver fylder ud i Bunden;
Et prægtigt Klædebon det være skal
        For en Gemal,
At bære mageligt i Morgenstunden.

Hr. Sommer faaer som Pant den smukke Dragt
        Paa deres Pagt,
Der sluttes uden Præst paa Tro og Love;
Han favner lykkelig sin vundne Skat
        Sanct Hansenat,
Mens Fuglen kviddrer i de grønne Skove.

Trindt feires deres Fest med Blus og Flag,
        Og næste Dag
Den første Rose er hans Morgengave;
Og begges Liv staaer nu i fuldest Flor,
        Mens Hveden groer
Og sætter gyldne Ax i Danmarks Have.

Hun sysler flittig som en huslig Viv;
        Ved hendes Liv
Er Nøglen til Naturens Forraadskammer;
I Jordens Kjælder hun som hjemme blev,
        Hvor Hjul og Drev
Forborgent dreie sig i røde Flammer.

Men midt i deres Lykke — tænk! — hvad skeer?
En Officier
I Horizonten lader sig tilsyne;
Hel drabelig han svinger alt sit Sværd,
Kornmodens Skær
Det er, hvis Straaler fra hans Sabel lyne.

Foran ham blæser Stormen i Trompet,
Og aldrig seet
Han blev med nogen Dødelig at spøge;
Med River han bevæbner sin Arme
Og saa med Le,
Saadan som den, der kæmpede ved Kjøge.

I Vintrens Tjeneste den Herre staaer.
Den gifte Vaar
Han paa sin Herskers Vegne grumt bekriger,
Skjøndt Gubben med det alvorsfulde Blik
Dog er en Strik
Og holder meget af de smukke Piger.

Et Glimt af Vaaren fik han tidt at see;
Af Elskovs Ve
Og ubønhørt han stedse maatte flygte;
Thi styg han var. — Saa ofte som de saaes,
En ussel Praas
Den gamle Gnier brændte i sin Lygte.

En Spurv hans Tjener var. Da han drog væk,
En Vintergjæk
Ham Vaaren rakte først af sine Planter;
Hun aned ikke, at den simple Mand
Dog var istand
At smykke hendes Bryst med Diamanter.

Da hun formælet nys med Som'ren blev,
Hen Hævnen rev
Ham i sin vilde, tøilesløse Flamme.
Han Høsten strax sig ud at ruste bød;
Paa Liv og Død
Nu trues den spidsfindige Madamme.

Hvert Ax, hver Blomst, som frem for Lyset kom,
Brat meies om
Af Helten, der sin Herre trofast gavner.
Det Tag, der skærmed Vaarens Kjærlighed,
Han river ned
Og puster Løv og Blade bort som Avner.

Ved Flugten frelser Sommeren sit Liv;
Med samt sin Viv
Mod Syd han drager, fremmed Land at gjæste;
Standsmæssig Solen, som har Alting seet,
I Guldkarreth
Dem kjører bort med sine stolte Heste.

Saa flytter Vintren ind i deres Bo,
    Og der til Ro
Han lægger sig og hviler paa sit Lagen;
I Taage damper han, stolt som en Gud,
    Sin Pibe ud
Og sover ind — og saadan ender Sagen.

I Nordsjælland.

Forspil.

Paa Sagnenes Stier,
Paa Mindernes Grund,
Blandt Blomster og Bier,
I Mark og i Lund,
Med Himlen for Oie
Og Sang i mit Bryst,
Mod Nordsjællands Høie
Jeg iled med Lyst.

Hvor Kronhjorten springer
I bølgende Korn,
Hvor Echoet klinger
Af Valdemars Horn,
Hvor løvslørte Bøge
Om Skovsøen staae
Med Drosler og Gjøge,
Jeg frem monne gaae.

Langs frodige Agre
Med Hyben og Hegn,
Hvor Fuglene flagre
I Mønstre og Tegn,
Hvor Skræppe og Burre
I Veigrøften stod,
Fra Rungsted til Gurre
Jeg flytted min Fod.

Og alt, hvad jeg hørte,
Og alt, hvad jeg saae,
I Sjælen sig rørte,
Paa Hjerte mig laa;
Hvad hjalp det at skrive;
Ei mægter en Pen
At tolke og give
Det Hele igjen.

Kun enkelte Gange,
Saa godt som jeg veed,
Jeg flygtigt i Sange
Skrev Stemningen ned.
Ei Lauren kan ære
De svage Forsøg,
Lad Lønnen da være
Et Blad af en Bøg!

Rungsted.

Svalende og mildt det lufter!
Rungsteds Rose lifligt dufter,
Bølgen dvæler i sit Slag.
Langsomt flygter Strandens Maage.
Eng og Ager aande Taage
Paa den stille Sommerdag.

Andagtsfuld og taus betræder
Jeg omsider disse Steder,
Som saa tidt jeg drømte om.
Større Maal for mine Veie
Var det lille Fiskerleie
End Athenen eller Rom.

Gjemmes her da Himlens Nøgler?
Reiste Konsten sine Søiler
Mellem Fiskerpigens Net?
Tumled Helten her sin Ganger?
Nei! kun liden Gunvers Sanger
Færdedes paa denne Plet.

Hist paa Høien staaer hans Minde,
Der, imellem tvende Linde,
Havet nær, var Skjaldens Plads.
Hellas Guder gik tilgrunde,
Men imellem Danas Lunde
Reiste sig et nyt Parnas.

Her, hvor under hvalte Kroner
Han af Lyren lokked Toner,
Kneiser det paa Gefions Vang.
Mange Andre fulgte efter,
Han den første var, hvis Kræfter
Gav den danske Lyra Klang.

Derfor staaer til alle Tider
Som Ægyptens Pyramider
Fast den Sten, der bær hans Navn;
Folket elsker dette Stempel
Her og hist i Kunstens Tempel
I det store Kjøbenhavn.

Alle danske Hjerter prise
I Kong Christians stolte Vise
Fjernt og nær jo Sangeren;
Og hos den, hvem Lykken svigter,
Billedet af Balders Digter
Lever klart og gaaer igjen.

Ja! bestandig vil han mindes!
Mest dog her, hvor Sporet findes
Af hans bedste Manddomsgang.
Her, hvor Rungsteds Roser gynge,
Og hvor Himlens Fugle synge
Stropher af, hvad Evald sang.

Men hvor tidt, naar Nattens Maane
Mellem Sjællands Kyst og Skaane
Over Sundet sig fornyer,
Taarepilen ned sig helder
Imod Kilden og fortæller
Om hans vilde Eventyr.

Thi som den han maatte bøie
Sig mod Jorden, skjøndt det Høie
Var det Maal, han stræbte mod;
Og som den han maatte græde,
Arm paa Guld og arm paa Glæde
Midt i Egnens Overflod.

Endt er Livet! Brudt er Staven!
Runestenen staaer ved Graven
Paa den skumle Kirkegaard.
Ingen disse Runer raader;
Thi hans Liv var lutter Gaader,
Som kun Himlens Gud forstaaer.

Hirschholms Slotshave.

Nu hæver Maanen som et helligt Tegn
Sig over den erindringsfulde Egn
Og kaster mat sit Lys ud over Landet.
Dybt suser Vinden i de gamle Træer,
Mens en forvildet Hjort sig hist og her
Med høie Takker speiler af i Vandet.

Omkring den stille Holm, hvor før var Liv ,
Sig bølge kun de mørkegrønne Siv,
Dunhamre kneise der med smaa Standarder.
Som Vagter ved den øde Tomt de staae
Med brune Bjørneskindschakoter paa —
De sidste Rester af Kong Christians Garder.

Vildt voxer Tidslen nu i Rosens Bed,
Og under Lindetræets Dunkelhed
Skovskaden flyver ind fra nære Skove.
Før dristed den sig aldrig hid med Støi;
Thi det var her, Mathildes Falke fløi,
Ad disse Stier vandred man til Hove.

En Tue hæver sig, hvor Thronen stod.
Før var her Lystighed — nu derimod
Trindt om de melancholske Skygger flakker.
Ei længer Slottet i sin Pragt man seer,
Hvor stolte Damer gik med Fløil og Fjer
I Rækken af de prægtige Gemakker.

Det kom og svandt som Aladdins Palads.
Nu bølger Græsset paa den aabne Plads,
Mens nær herved sig hæve glemte Grave.
Kun Georginerne med rød Barret
Staae stilled op som til en Menuet
Endnu i den forladte, gamle Have.

Hvert Hegn er borte, og hver Gang er tom,
Og hver en Billedstøtte styrtet om,
Der fordum danned sluttede Quareer.
Blandt vilde Buske groe de gyldne Ax,
Og Stormen kun beklipper med sin Sax
De høie, majestætiske Alleer.

Saa hemmelighedsfuldt er dette Sted,
Saa trist og eensomt! Intet Væsen veed,
Hvortil Fuldmaanen laante her sin Lampe;
Thi hvad paa denne Grund sig tildrog før,
Derover kasted Egnen selv et Slør
Af Mosens hvide, underlige Dampe.

Den stille Skjald endnu sin Harpe slaaer
Imellem Træerne om Kongens Gaard,
Som Alliker og vilde Krager gjæste.
Tilbage drømmer han den svundne Tid,
Da Karmen rulled over Broen hid,
Bespændt med sine sex staferte Heste.

Dens Skjønhed og dens Brost er længst forbi.
Et andet Liv derude i det Fri
Bebuded sig med Sang af Morgenlærker.
Ei blot den smukke Kongeborg sank hen,
Men Kongedømmet selv forgik som den
Med alle Enevældens Tegn og Mærker.

Det var en Bygning, hvor i Solens Skin
En stolt Forfængelighed mured ind
Trindt sine Speile mellem Marmorplader,
Og som — de høie Eiere til Zir —
Bar gyldne Kroner paa de slanke Spir,
Omhegnede af hugne Balustrader.

Men Fæstet svigtede den svage Fod,
Thi Grunden vaklede, hvorpaa det stod;
Dog knytter sig dertil end mangt et Minde,
Som Folket elsker, og som slumrer her
I Skyggen af de melancholske Træer,
Hvis Løv bevæger sig i Nattens Vinde.

Og derfor standser Vandreren sin Gang,
Og derfor synger Digteren en Sang
Med Vemod paa de alvorsfulde Steder,
Og naar han gaaer og atter seer sig om,
Staaer i Mathildes tause Helligdom
Den stille Taarepil forladt og græder.

Frederiksborg.

I.

Slottet

1853.

Hil Dig! i Sommersolens Glands,
Du Plet for fjerde Christians Lykke,
Du Sjællands bedste Pryd og Smykke,
Juvel i Gefions Bøgekrands!
Mens Skyen over Spiret drømmer,
Mens Fisken om din Grundvold svømmer,
Du speiles i den sølvblaa Sø.

Du staaer — en mægtig Snekke lig,
Mens Bølgen Skum om Boven kaster;
Mod Himlen som de høie Master
De stolte Taarne hæve sig.
Her ligger evig du for Anker,
Et Monument af faste Planker
For Helten fra Trefoldighed.

Den Mesterhaand, der skrev sit Navn
Med gyldne Træk paa Danmarks Svaner,
Man i den stolte Reisning aner,
I Billedværket paa din Stavn.
Op Chefen hang sin simple Koie
I din Kahyt, det spores nøie,
Ved Roret der han mægtig stod.

Du kneiser gjennem Tiden kjæk,
Forynget Liv i dig sig rører,
Mens mildt en anden Hersker fører
Commandostaven paa dit Dæk.
Du skjærme ham mod stride Vover!
Dit lysblaa Tag du løfter over
Hans kongelige Hoved stolt.

Du frede om hans Thrones Grund
Med dine dunkelrøde Mure!
De stærke Slag af dine Uhre
Forkynde sent hans sidste Stund!
Lad dine Roser blomstre fagre,
Lad dine Svaler yndigt flagre
I Kredse om Kong Fredriks Hus.

Med dine Kobberkupler paa
Du dobbelt trygt vor Drot beskytte;
I Danmark kan den mindste Hytte
Ham skjærme med et Tag af Straa.
Du for hans Lykke staaer os inde!
I dine Skygger Fred han finde,
Da er du Folket dobbelt kjært.

II.

Kongestenen.

Her staaer Kong Christians Kongestol,
En huggen Sten, nær svale Vover;
Og Bøgen hvælver høit derover
Sin Baldakin i Aftnens Sol.
Fodtæppet Skovens Blomster væve,
Og mosbegroede Stammer hæve
Sig skjønt i Marmorpillens Sted.

Den Kongestol er lav og flad,
Og haardt er dette simple Sæde;
Ei Roser Christian maatte træde,
Og heller ei paa Fløil han sad.
Nu sover han ved Hroars Kilde,
Mens midt i Skoven, i den vilde,
Hans faste Throne ledig staaer.

Hvor Kongen i sin stolte Pragt
Sig hvilede saa tidt og ofte,
Der sidder Bonden i sin Kofte
Og Pigen i sin Bondedragt;
De gule Blomster Engen pynter
Og ligge spredt lig gyldne Monter
Om Stedet, hvor sin Skjærv han gav.

Fra Høiene man vælted væk
  Saa mangen Sten med Hænder stærke,
  Men denne staaer; den har et Mærke,
Den elskte Konges Navnetræk.
  De vilde Ranker den omfavne,
  Lig Odins Fugle Skovens Ravne
Paa Kongestolen dale ned.

Fra Lundens Dyb de komme hid,
  Paa dette Sted de dvæle trygge;
  Imellem dem en dunkel Skygge
Sig sætter tidt ved Nattetid.
  Et mægtigt Knæ han monne bøie,
  Han skuer mod de gyldne Fløie
Og mod den nære Kongeborg.

Hvo er vel denne høie Aand,
  Der her i Natten er paafærde?
  Det er Kong Christian den Fjerde,
Som signer Danmark med sin Haand.
  Hans Navn skal evigt lovet være!
  Og Stenen holdes høit i Ære
Af et taknemligt, trofast Folk!

III.

Tornebusken.

Vel Tornene er stygge,
Og ensom her jeg groer;
Men fordum i min Skygge
Blev født et Kongenoer.

Da i mit Skjød den søde
Smaadreng jeg hvile saae,
Blev mine Roser røde
Og mine Torne smaa.

I Purpur jeg ham svøbte
Af Bladene, der faldt,
Med Duggen jeg ham døbte,
Og Christian blev han kaldt.

Han voxed op — den stærke
Saa rank og høi og skjøn,
Men flux man kunde mærke,
Han var Tornebuskens Søn.

Han stak sit Hjemlands Fjender
  Med Spyd og Sværd tilforn,
Blandt Sverrigs blaae Kjærminder
  Spores den danske Torn.

Jeg var hans første Amme,
  Min Kraft han tog i Arv,
Derfor han blev en Stamme,
  Der eied Saft og Marv.

Jeg hærded ham mod Smerte,
  Derfor saa kjæk og fast,
Med Løven i sit Hjerte,
  Han stod ved høien Mast.

Til Høihed; Glands og Ære
  Han kom ved Statens Roer,
Men glemte ei sin kjære,
  Sin gamle Fostermo'er.

I Mark og vilde Skove
  Ei glemt jeg skulde døe.
Han planted mig ved Hove
  Paa denne lille Ø.

Skjøndt Lauren ham en Krone
Gav efter Kamp og Krig,
Stod nærmest jeg hans Throne,
Og han holdt mest af mig.

Vel endte sine Dage
Han hist i Rosers Læ,
Men Christians stolte Sage
Gik ud fra Tornens Træ!

Fredensborg.

Bøgens Yndlingssted jeg glad betræder,
Hjertet glemmer her hver lønlig Sorg;
Lad kun Lauren voxe andre Steder!
Østens Palme ei mit Øie glæder
Som den lyse Bøg i Fredensborg.

Let jeg aander i de grønne Haller
Og fornemmer med vemodig Lyst
Duften af de deilige Convaller;
Bølgen støber sine blaae Krystaller
Hist ved Foden af den steile Kyst.

Omkring Nordmandsdalen paa sin Vinge
Sommerfuglen flagrer let og travl.
Bønderne forstenet staae paa Thinge,
Mindet taler i de tause Ringe,
Lys og Skygge vexle om i Tavl.

Klart de hugne Stotter for mit Øie
Af de dunkle Grupper træde frem;
Slottet vinker med de hvide Fløie,
Droslen synger i sin lille Køie,
Kuplen kroner et idyllisk Hjem.

Spredt i Græsset ligge smaa Oaser,
Fyldt med Blomster og med spraglet Løv.
Gulregn hænger i de tunge Claser,
Roser groe i høie Marmorvaser,
Og Fontainen sprudler Demantstøv.

Lempelig min Lyras Kraft jeg prøver,
Stedets Ynde stemmer mig saa blidt:
Ved min Fod de trende danske Løver
Hvile trofast i den høie Kløver
Foran Monumentet af Granit.

Holder Vagt om Bøgens fagre Lande!
Holder Vagt i Glæde og i Sorg!
Holder Vagt ved Eidrens dunkle Strande!
Holder Vagt ved Esromsøens Vande!
Holder trofast Vagt ved Fredens Borg!

Esrom Kloster.

Blandt Hytter kneiser
Den gamle Gavl;
Der gjemmer Bonden
Sin gyldne Avl.
Et Aarstal bær den
Af rustne Søm;
De Runer dysse
Min Sjæl i Drøm.

I fjerne Tider
Ved Søens Glar
Der tyst og stille
Bag Skoven var;
Kun Bølgen rulled
Med tunge Slag
Alt paa den lumre
Skjærsommerdag.

Af Taage sløret,
Den grønne Bøg
Stod frisk og saftig
Blandt vilde Løg.
I Solens Straaler
Med løftet Fod
Kronhjort og Elsdyr
Paa Odden stod.

I Vandets Flade,
Der Gjenskin gi'er,
De speiled trygge
Det ru Gevir;
Aakander svømme
I prægtig Rad,
Og Brægnen vifter
Med breden Blad.

Da kom til Egnen
En hellig Mand,*)
Han planted Korset
Paa Skræntens Rand.
Opløftet følte
Han her sit Sind,
Hvor Skoven kredser
Guds Himmel ind.

*) Henrik fra Clairveau.

Han havde vandret
Paa Klippens Sten,
Og skaaret sønder
De bare Ben;
Her qvæged Græsset,
Der saftigt stod,
Som Floil og Silke
Den nøgne Fod.

Og flux han kaldte
Til denne Vraa
En Flok af Brødre
Med Kutter paa;
De Klostret bygged
Med Spir og Gavl,
Med mange Ruder
Og røde Tavl.

Et Spil af Klokker
Med liflig Klang,
Som hortes vide,
I Taarnet hang;
Paa Alterbordet
Blev Krandse lagt
Af Egnens duftende
Blomsterpragt.

I Hus og Hytte,
Af gyldne Skrin
De delte ud
Baade Brød og Vin;
Til Sind og Hjerte
De bragte Bud,
Og skar af Bøgen
Madonna ud.

Og fromt velsigned
De Høns og Æg,
Og flettede Ranker
Om Hyttens Væg,
I Bondens Have
Blandt Ymper smukt
De planted Abild
Med rødgul Frugt.

I Søens Bølger
Smaa Fiske svam
Med gyldne Finner
Fra Pavens Dam;
Og Jordbærplanter
Der fjernt og nær
Paa Kysten klattred
Med røde Bær.

Hvor Stier løbe
I Skovens Skjul,
Paa Crucifixer
Sad Sangens Fugl;
Og Silkeormen
I Træet spandt
Abbedens prægtige
Chorgevandt.

Og Kløgt og Visdom
Fandt her et Hjem,
Hvor Roser spired
Om Klostret frem.
Blandt Søiler Druer
Hang Lag i Lag;
Sølvvingede Duer
Sad paa dets Tag.

Men Esroms Storhed
Er nu forbi,
Og Klosteret blev til
Et Schæferi;
Løst er det romerske
Sognebaand,
Krumstaven faldt i
En Hyrdes Haand.

Dermed han vogter
En Flok af Faar,
Som græsse, hvor Alterets
Grundvold staaer.
Convaller nu ringe
Paa Marken bar —
De eneste Klokker,
Som Esrom har.

Paa Holtet.

Her jeg seer en deilig Qvinde,
Der af Blomster Krandse bandt.
Skyen slører Pandens Tinde,
Luftigt bølge Vaarens Vinde
I det spraglede Gevandt.

Kornet slaaer de rige Folder
Om den yndefulde Mø.
Milde Længsler hun forvolder,
I sit Skjød et Speil hun holder,
Speilet er den blanke Sø.

Der hun glad sig selv betragter,
Bøgens Løv er hendes Haar.
Sol og Maane staae som Vagter,
Naar hun skifter sine Dragter
Sommer, Vinter, Høst og Vaar.

Sivkrandst hendes Billed luer
  Uden Lyde eller Feil;
Roser smykke Barmens Buer,
Fuld af Elskov flagre Duer
  Rundt om Søen, hendes Speil.

Snart coquet hun lader glide
  Sløret ned i Regn og Slud,
Snart hun trækker det tilside;
Ak! hvor hendes Træk er blide,
  Og hvor hun seer venlig ud!

I sit Net hun grumt mig hilded,
  Den coquette, skjelmske Mø;
Og mit Hjerte, som hun drilled,
Blev et Speil for hendes Billed,
  Dybere end denne Sø.

Der skal hendes Aasyn hvile
  Til jeg lægges i min Grav;
Løs jeg rives maa og ile
Ind i Landet — mange Mile
  Med de Blomster, hun mig gav.

Soborg.

I Soborg Mose strunk Storken gaaer,
Og Tørvene i Pyramider staaer
Saa sorte.
De gamle Ege er gaaet i Frø,
Og Vandet, der fyldte den store Sø,
Er borte.

Hvor Tjørnen løver sin hvasse Gren,
Paa Voldstedet ligge de røde Sten
Og blegne.
Et Omrids end paa den grønne Toft
Af Fruerstue og Høienloft
De tegne.

Om Fængslets Mure sig Vedbend snoe,
De gule Kongelys frodigt groe
Blandt Løvet.
Af Rust fortæret er Bolt og Jern,
Dem malede Tiden paa sin Qværn
Til Støvet.

Ei Taarnet mere har Tag af Bly.
Sig Himlen hvælver med Rosensky
Derover.
Hvor Fangen vaanded sig i sit Skjul,
Nu sidder trøstigt den frie Fugl
Og sover.

Og der, hvor Vædder og Blide stod,
De smaa Kjærminder har slaaet Rod
I Klynger;
Hvor Kuren fordum til Kamp gav Kald,
Paa Stenen sidder den stille Skjald
Og synger.

Stærkt drager Stedet hans danske Sind,
Han gaaer i Ruinerne ud og ind
Fortrolig.
Hans Tanke sværmer som Bien travl
Blandt hvide Terner og røde Tavl
Urolig.

Hvert Tavl er en Brik i et Tankespil.
Han tager fra og han lægger til
Saa ene.
Paa Mindernes Grund, i Ruinens Favn
Han lægger sit elskede Danmarks Navn
Af Stene.

Med røde Runer det straaler en Stund
Fra Haabets grønne, livsalige Grund
Saa viden.
O Himlenes Herre! Du lade det staae
Med Blomster i hver en Snørkel og Vraa
I Tiden!

Gurre.

Hist bag Skovens hoie Vold
Hviler Søen som et Skjold,
Hvor man Runer risted,
Som en Tavle, blank og klar,
Hvor der staaer, at Valdemar
Tovelille misted.

Tidt en Sanger læste her
Rørt i Aftenrodens Skjær
Elskovs Qval og Smerte,
Gjorde Lyren til en Tolk
Mellem hele Danmarks Folk
Og Kong Volmers Hjerte.

Gurre dæmped Drottens Sorg.
Af den skjonne Ridderborg
Staaer en dunkel Kjelder;
Glemsel i Ruinen boer,
Græsset trindt om Muren groer
Mellem hoie Nelder.

Brede Brægner vifte der,
Buske lig af grønne Fjer,
Der i svundne Tider
Vaied i Kong Volmers Hat;
Selv han i den tause Nat
Gjennem Luften rider,

Skuer det forfaldne Hus;
Gangeren af Pegasus
Laante sine Vinger.
Under Stjernehimlens Telt
Kæmpevisens høie Helt
Sine Vaaben svinger.

Der han holder Jagt med Gny;
Skovens lette Hjorte flye
Fra hans Enemærker;
Taagen er hans Klædebon,
Jægeren fra Babylon
Spores i hans Værker.

Prægtigt farer Toget hen,
Alle Gurres Lygtemænd
Ham med Fakler følge;
Flagermusen bær hans Flag,
Men, naar atter det er Dag,
Maa sig Skyggen dølge.

Snart han gjæster dette Sted,
Bonden aabner ham sit Led,
Før han gaaer til Hvile.
Dunkel dæmrer Skovens Krands,
Alferne til natlig Dands
Over Engen ile.

Kreds de om Ruinen slaaer,
Riddertidens Arne staaer
Der, bedækt med Aske.
Fuld og herlig træder frem
Over Romantikens Hjem
Maanen med sin Maske.

Vemodsfuld og taus den seer
Ned paa Egnen, hvor ei meer
Dandsen gaaer ved Hove;
Kongeborgens Glands svandt hen,
Nu befolker Digtningen
Disse stille Skove,

Lægger Sagnets Tryllering
Som en Grændse trindt omkring —
Alle did maae hige;
Sangeren er der en Prinds,
Gurre selv en smuk Provinds
I hans stolte Rige.

Kronborg.

Stensatte Borg paa de græsklædte Volde!
Mindernes Hjem!
Tækket med Kobber som Valhal med Skjolde
Træder du frem.
Stillet bag mægtige Skandser til Skue
Stolt du Aarhundreder stod,
Taarnene kneise, Kartoverne true,
Bølgerne kysse Din Fod.

Seet og besungen af hundred Poeter,
Prises du skal.
Saga har virket de gamle Tapeter
Før i din Hal.
Rækker af Konger i Guldmoret svæver
Frem mellem Roser og Løv,
Nu er en Edderkop bleven din Væver,
Virker Tapeter af Støv.

Nu er en Ugle din eneste Fange
Her ved dit Sund.
Skygger kun gaae i de hvælvede Gange
Dybt i din Grund.
Holger dernede ved Stenbordet sidder,
Klædt i det falmede Stof.
Han er din Herre, og han er din Ridder,
Han holder Styr paa dit Hof.

Stensatte Borg paa de græsklædte Volde!
Taarnede Hus!
Tækket med Kobber som Valhal med Skjolde,
Styrt ei i Grus!
Længe du kneiste, hvor Bølgerne vælte,
Ændsed ei Storm eller Strid.
Laas og Karfunkel, i Øresunds Belte,
Blink til den seneste Tid!

Fædrelandske Romancer.

Ryes Brigade.

Naar Alt er tyst og stille i Midnattens Stund,
Og Fuldmaanen blusser over Dannevirkes Grund,
En sælsom Larm man hører, som af den vilde Jagt,
Da er det Ryes Brigade, der trækker paa Vagt.

I Vindens Klage toner en dæmpet Musik,
Lig Trommer og Basuner fra dem, der heden gik.
Som Telte Taagen hvidner i det disede Veir,
Da er det Ryes Brigade, der bygger sin Leir.

Frem rider Generalen under dumpe Paukers Lyd,
Han stiller sine Poster ud som fordum mod Syd;
Mens hele Folket slumrer, i Nattens Skyggespil
Paa Dannevirke holder han og seer ad Tydskland til.

Og hine kjække Skarer, der trodsed Tydskens Magt,
Paa Thyras Volde staae de efter Døden end paa Vagt.
Og Feltraabet gives i Rækken nu som før,
Og Fanerne sænkes for den hvide Kommandeur.

Naar Morgenhanen galer, maa Olaf bort igjen,
Da farer hans Brigade som lette Skygger hen.
I Himlens Blaa han telter sin guldstjernede Leir
Og bringer atter Dannebrog til gamle Volmer Seir.

Hver Nat paa Post han iled, hver Morgen bort han drog
I alle hine Aar, siden sidst vi stred og slog;
Og aldrig op han hører at vogte Volden, før
Det danske Led er sikkert som Himmerigets Dør.

Og skulde Hornet kalde til Kamp den danske Hær,
Han ruster sin Brigade med alle Engles Sværd,
Og Minderne ham følge fra Danmarks bedste Dag,
Og Volmer Seir velsigner igjen det danske Flag.

Ja! stiller end vor Styrke kun Brigaderne fem,
Rye rykker med den sjette i Kampens Skyer frem.
Usynlig han os følger med Heltene fra sidst,
Og Mindet skal os styrke, og Haabet seire vist!

Peder Skram.*

Epaminondas lig han stod
Med Spydet i sit Hjerte;
Sit gode Skib han flux forlod,
Igjennem Staden paa sin Fod
Han drog i navnløs Smerte.

Et Skrig, et Suk undslap ham ei,
Han gik med Sværd i Armen
Fra Havnen til Sanct Nicolai,
Mens Folket stimled om hans Vei,
Og Spydet sad i Barmen.

Han traadte ind saa fast og streng
Bag Kirkens malte Ruder.
Der opredt stod hans Marmorseng,
Der lagde sig den gamle Dreng
Paa haarde Marmorpuder.

Der lytted han en liden Stund
Til Kampens fjerne Toner;
Det tordned over Øresund,
Det Gjenlyd gav i Kirkens Grund
Af hundrede Kanoner.

Halv overende sad han tyst;
Bort maatte Fjenden ile;
Da drog han Spydet af sit Bryst,
Og døende i Seirens Lyst
Han lagde sig til Hvile.

Han slumred ind, og Dybets Vei
Sin Vovehals forliste.
I Hvælvet af Sanct Nicolai
Man hugged ud hans Contrafei
Paa Laaget af hans Kiste.

Der laa han længe stiv og kold
Og stirred ud mod Havet
Med Hov'det paa sit Vaabenskjold;
Bag Gittret vifted Fanens Fold,
Hvor Helten laa begravet.

Sanct Nicolai gik længst i Brand,
Men Mindets Røst tør sige:
I Danmark som i Grækenland:
»Epaminondas var en Mand,
Og Peder Skram hans Lige!«

Herluf Trolle.

Paa Holmen Herluf Trolle gik
I Skyggen af sin Snekke.
Han heled hvert et Skud den fik,
Han stopped hver en Sprække.
Snart rulled Skibet i det Blaa,
Men Svanen fik først Vinger paa,
Da Ridderen fra Suseaa
I Brynie stod paa Dække.

Den lærde Hr. Niels Hemmingsen,
Han kom med Bud fra Hove:
»See til, I vender hjem igjen,
Sæt Livet ei i Vove!»
Da svared Herluf stolt og kold:
»Hvi fører jeg da Hjelm og Sjold?
Hvi fik i Arv jeg Borg og Vold
Og Guld og grønne Skove?»

»Hvi nyder jeg af Gods og Gaard
De frie Herligheder,
Hvi gik jeg klædt i Fløil og Maar
Og bar de gyldne Kjeder?
Fordi, naar Danmark staaer paa Spil,
Jeg glad skal sætte Livet til,
Og det er netop det jeg vil,
Kan det forundre Eder?»

Saa talte Rigens Admiral
Og lettede sit Anker;
Han skifted Lod paa Slagets Val
Men skifted aldrig Tanker.
»Hans Værge hamrede saa fast,
At Gothens Hjelm og Hjerne brast,
Da sank hver fjendtligt Speil og Mast»
Blandt sønderskudte Planker.

En Seir han vandt ved Pommerns Kyst,
Et Navn i Danmarks Sage,
Og med en Kugle i sit Bryst
Han vendte først tilbage.
I Striden som en Løve gram
Han gjorde Fjenden Men og Skam,
Men from og kjærlig som et Lam
Han endte sine Dage.

Med al hans Gods og Eiendom
En Skole blev begavet;
Der med sin Hustru, god og from,
Han ligger nu begravet.
Der, huggen ud fra Top til Taa,
Han slumrer under Faner blaa
Paa Bredden af den stille Aa,
Hin stærke Helt fra Havet.

Birgitte Gjoe.

Hvor Vandmollen bruser, og Hjulene gaae,
Hun snurred sin Rok ved den susende Aa;
Erindringens Engel
Med Liliestengel
Kom til hendes Hytte og bankede paa.

I Ruderne lued den synkende Sol.
Vemodig hun sad i en høirygget Stol;
Blidt Tankerne sværmed,
Sig Engelen nærmed
Med Billedebogen fra Mindets Reol.

Hun saae paa de brogede Billeders Rad
Med Briller paa Næsen og smilede glad.
Hvert enkelt hun kjendte,
Og Bladet hun vendte,
Mens Seirværket dikked, hvor Vaabenet sad.

Først saae hun sig selv som en Lilievaand
Med Fjer paa sin Hat og Falk paa sin Haand
I Skoven at ride
Ved Dronningens Side
I Gyldenstyks Trøie med flagrende Baand.

Saa stod hun i Haven paa Krænkerup Gaard
Med Perlerne smaa i det hørrede Haar;
Bag Rosernes Volde
Dybt knælte Hr. Trolle,
Mens Fuldmaanen blussed en Aften i Vaar.

Til Bryllup hun aged i hængende Karm
Som Brud med stor Tulipan i sin Barm;
Stolt steilede Skimlen,
Men oppe paa Himlen
Af Vognen sad Amor og blæste Allarm.

Saa sad hun som Frue i Lin og i Læg
Med Guldkjæde paa og med Hovedvandsæg
Og sømmed paa Flaget,
Der seired i Slaget,
Bag Stolen stod Herluf og loe i sit Skjæg.

Tilbage kom Helten og endte sit Liv,
Hun skued sig selv som en sørgende Viv,
Hist Skove og Bakker,
Her Skovklostrets Takker
Og Vandmøllen mellem de svaiende Siv.

Saa vexled for Øiet de Billeder smaa,
Istykker gik Traaden og Rokken istaa.
Med Bogen i Haanden
Sødt opgav hun Aanden
En Aften, da Taarerne trilled derpaa.

Og Længslen var stillet, og Livet var endt,
Og Møllen stod øde, og Bladet var vendt;
Erindringens Engel
Med Liliestengel
Paa Graven sig satte som Gravmonument.

Anders Sørensen Vedel.

En deilig Aftenstund paa Hveen
Sad Danmarks første Frue
I Gyldenstyk og Ædelsten
Under Uranias Bue.
I Lærdes Kreds hun skjemted glad,
Mens Solen̄ sank bag Lindens Blad
I høirød Purpurlue.

»Du Tycho! tæller Stjerners Hær
Paa Nordens hvalte Himmel;
Men i vort Rige, fjernt og nær,
Af Blomster groer en Stimmel.
For hver en Stjerne, høi og klar,
Et Sangens Blomster Danmark har,
Hvo tæller denne Vrimmel?

I Skov og Mark, paa Næssets Pynt
De sætte Blad og Krone
Lig Roser, Ax og Krusemynt,
Viol og Anemone,
Du, Anders! samle dem med Sands,
Af Sang og Sagn du snoe en Krands
Omkring min danske Throne!

Og Anders drog i Landet ud
Sophias Bud at røgte;
Han tog hvert deiligt Blomsterskud,
Han samled og han søgte.
Som modne Bær i Mark og Vang
Han fandt saa mangen deilig Sang,
Der Samlingen forøgte.

Med Sangens Roser hjem han gik
Til sine Liliers Høie.*)
Paa Vers og Rim han satte Skik
Med Glaret i sit Øie.
Han prænted dem med tænksomt Sind
Og bandt i Guld og Fløil dem ind
Sin Dronning at fornøie.

Og Viserne, der glemte laae
Bag Bøndernes Alkove,
Med Lover og med Hjerter paa
Til Høihed kom ved Hove;
Sophia læste hvert et Qvad,
Og Hoffet lærte udenad
Den gamle Sang om Tove.

*) Liliebjerg ved Ribe.

Og Landet rundt de sjungne blev
Paa Borge og Altaner;
Den adelige Jomfru skrev
Den af med Fjer af Svaner.
Hun græd ved Signes Kjærlighed
Og lagde Mærker smaa derved
Af fine Tulipaner.

End Kæmpevisens Poesi
I Danmarks Hjerte jubler,
Og Anders Aarsag er deri,
Han *Samler* var og Grubler;
Men *Tanken* som et Stjerneskud
Gik fra den danske Dronning ud
Bag Tycho Brahes Kupler.

Søren Nordby.

Til Brüssel Søren Nordby kom,
Da han landflygtig flakked om.
Hans Rustning straalte lyseblaa
Med store Gulddelphiner paa;
Det var som Pladen, tung og svær,
Af Østersøen havde Skjær,
Som røbede det blaa Metal
Det baltiske Havs Admiral.

Og frank og fri og rask og flot
Han drog til Carl den Femtes Slot.
I Sale rige Tæpper laae,
Staalhoser havde Helten paa,
Han satte frem sin støbte Sko
I Fløilet som en Ørneklo,
Ja! fremad skred som paa en Val
Det baltiske Havs Admiral.

Saa langt som Øiet kunde naae,
Man Heltens Spor i Fløilet saae,
Og hvor han havde gjort et Skridt,
Var Tæppet rødt, men Sporet hvidt;
Det fine Fløil til Hoffets Gru
Han traadte ned og skar itu,
Da standsed Carl i Thronens Sal
Det baltiske Havs Admiral.

»Mit Fløil du søndred med din Fod.
Hvor billigt, om du gjorde Bod?
Jeg trænger til dit stærke Staal,
Paa Valen sæt dit Fodemaal
Og træd dit Spor til Fjendens Men
Ei blot i Fløil, men og i Sten!
Da svared: »Ja» foruden Pral
Det baltiske Havs Admiral.

Og over Mailands Valer gik
Den danske Helt paa Mosaik;
I Stenens brune Blomsterflor
Han traadte sine djærve Spor,
Som hist i Fløil, saa her i Blod
Stod Aftryk af hans faste Fod;
Da rostes lydt i Keisersal
Det baltiske Havs Admiral.

Og smykt med Ostersøens Rav
Han fik en smuk Commandostav.
Den trøsted Helten i hans Sorg,
Og Florents blev hans Sølvitzborg;
Der faldt med saaret Bryst og Knæ,
I Skyggen af et Laurbærtræ,
I Rosers Skjød, paa Ærens Val
Det baltiske Havs Admiral.

Ei Havets Helt i Brynie blaa
Paa Brüssels Tæpper kunde gaae,
Men Valens Stene rue og raae,
Dem kunde Søren træde paa;
Og aldrig glemmes skal i Nord:
De dybeste og bedste Spor
Dog traadte her i Sagas Hal
Det baltiske Havs Admiral.

Tycho Brahe.

Skjærsommernatten dæmred over Hveens dunkle Strand,
Fregatten kasted Anker, og Kong Fredrik gik iland;
I Følgets Flok han retted mod Uranienborg sin Fod,
Som mægtige Bikuber de spidse Taarne stod.

De klare Stjerner glimted under Himlen hvalt og høi,
En Sværm af gyldne Bier, der rundt i Rummet fløi;
Bestyrtet deres Vogter lukked til den aabne Lem,
Thi Majestæten ilede med Blus og Fakler frem.

»Vor Hilsen, Tycho Brahe! i den Gunst, Vi dig forskrev.
Elisabeth af England os skikket har et Brev,
Derfor saa seent Vi gjæste dig paa vort Øland Hveen,
Og veed du, hvad hun byder Os for dit lille Lehn?

Saa meget Fløil og Skarlagn hun vil Os maale ud,
Som kan din Ø bedække. Vi ta'er mod hendes Bud.
Imorgen Kjøbet sluttes, naar Rigens Raad er sat,
Og dermed Gud befalet! Vi ønske dig Godnat.»

Saa talte Dannerkongen og hilste mildt og blidt.
De gyldne Sporer klirrede i Gulvet ved hans Skridt.
Med Voxsegl og med Qvaster paa Bordet Brevet laa,
Men Tycho sad som maalløs og stirrede derpaa.

Han dreied Himmelkuglen i Tanker ved sin Stol,
Og op gik Sorgens Maane, og ned gik Haabets Sol;
At Hveen han skulde miste, det anede han nok,
Vredt stødte han med Foden til den store gule Dog.

I indre Kamp han ændsed ei Larm fra nære Sø,
Da Hunden brat sig reiste og gav sig til at gjoe;
Ind gjennem Døren traadte hans fagre, unge Viv,
Med Nøgleknippet rasled hun, der hang ved hendes Liv.

I Skaane paa hans Ager hun samled Ax som Ruth,
Nu kom hun for at yde sin Taknemligheds Tribut.
Hun kjendte Kongens Ærinde, hun kjendte Tychos Nød,
Og kjærlig hun sig satte paa sin Ægteherres Skjød.

Hun hvisked i hans Øre saa hemmeligt og tyst,
Da klaredes hans Aasyn, da blev hans Øie lyst.
Han kyssed hendes Læber med en fyrig Elskovs Magt,
Saa ginge de til Hvile, men Doggen — den holdt Vagt.

Da Morgensolen lyste paa Uranienborgs Portal,
Da var der Støi og Tummel i Tychos Riddersal.
I vævede Tapeter man Olympens Guder saae,
Og Loftet, det var himmelblaat med gyldne Stjerner paa.

I hvalte Vindvesporte, der let sig aabne lod,
De otte store Kikkerter med Messingbøiler stod;
Fra konstige Raperter de indjog Frygt og Skræk,
Som mægtige Kanoner paa en Orlogsmands Dæk.

Og dybt i Salens Ende, bedækt med Fredens Støv,
Stod Tychos sorte Rustning blandt Roser og blandt Løv.
I Blomsterlænker fangen den stod med Sværd og Skjold,
En Gidsel, der var given i Videnskabens Vold.

Paa Marmorgulvets Midte, om det runde Egebord,
Sit Raad Kong Fredrik aabnede med kongelige Ord.
Der sad han smuk og kraftig med Dolken ved sin Lænd,
Som fordum Konning Arthur sad mellem sine Mænd.

Tolv var de danske Herrer, der her holdt Ret og Dom
Med brede Pibekraver og med gyldne Kjæder om.
Der sad Hr. Jorgen Lykke med megen Pragt og Bram,
Og Kaas og Rud og Rosenkrands og gamle Peder Skram.

Men skraas for dem Borgherren, i egen hoi Person,
Sig stotted til sin Kikkert, som en Helt til sin Kanon.
Et Smil af Spot og Harme omkring hans Læber laa,
For Raadet traadte stolt han frem og talede som saa:

»Til Dronningen af England jo sælges skal mit Lehn.
Sit kongelige Purpur vil hun brede over Hveen.
Lad Dido selv beholde sit rode Fløiels Skrud,
Carthago blev jo bygget blot paa en Oxehud.»

»Et Fæste for sin Fod kun hun søger her i Nord;
Sælg hende ei en Strimmel af den dyrebare Jord,
Med Skarlagen slet betales saa kostelig en Muld,
Men over Hveen et Tæppe jeg bredet har af Guld.»

Kong Fredrik brat sig reiste fra sit Hyndes Saffian,
Men Tycho ud ham forte paa den luftige Altan.
Der kunde vidt man skue over det sølvblaa Sund,
Og Hveens smukke Omrids stod der i gylden Grund.

»Guldvirket er det Teppe, Drot, som naaer fra Bred til Bred.
De lange Fryndser hænge jo i Sundets Bølger ned!
Af Guldmor fint og prægtigt, det bølger i det Fri,
Med lysblaae Kornblomster og med røde Roser i.»

»Af Bønderne det vævet blev ved Sommersolhvervs Tid,
Jeg fulgte deres Arbeid, og jeg leded deres Id.
Fast lige kjærligt sysled jeg den Dag og Nat saa seen
Med Stjernerne paa Himlen og med Roserne paa Hveen.»

Kong Fredrik stod og stirred, med Haanden for sit Bryn,
Thi til hans danske Hjertelag gik dette skjønne Syn.
Hist Blomster, blaae og røde, her gyldne Ax og Straae,
Saa skjønt var ei det Tæppe, der ved hans Throne laa.

Omsider til sin Lehnsmand han vendte mildt sig om:
»Tilkort Vor høie Søster og Forbundsfælle kom.
Et Guldspir hendes Alen er, et Purpur hendes Skrud,
Men ei din Ø hun maale kan saa smukt et Dække ud.»

»Ved Himlens blanke Stjerner! Du ei miste skal dit Lehn,
Mens Vi paa Stolen sidde af det gule Elphenben.
Lad Dronningen af England sit Skarlagen føre væk!
Vor Tycho har besorget et bedre Overtræk!»

Saa talte Kongen naadig, og om hans Hals han vandt
En tung og vægtig Kjæde med den hvide Elephant.
Paa Knæ for Drottens Fødder den stolte Tycho laa,
De høie Rigens Herrer forundret saae derpaa.

Da hæved Fredrik Raadet, og atter inden kort
Sit Kongeflag han heisede og seiled venlig bort.
Blandt Følget fremmest saae man, ved Skibets Roer og Rat
De røde og de hvide Fjer, der vaied i hans Hat.

Mod Kronborg op han stævned gjennem Sundets Perspectiv;
Men ude paa Altanen stod Tycho og hans Viv.
Han bukked med sin Kjæde paa, hun neied hvert Minut,
Af Glæde Doggen gjoede — og Kronborg gav Salut.

Peder Syv.

Omkrandst af lutter skovbegroede Bakker
I Stevns en gammel Landsbykirke staaer
Med hvide Mure og med høie Takker,
Hvor Fugle holde Raad i Høst og Vaar.
Henover Spiret Skyen vildsom flakker,
Mens Kreds en Ringmur omkring Foden slaaer,
Hvor Brombærbusken rødmer ved sin Byrde —
For Hjorden her var Peder Syv en Hyrde.

I Hellested, hvis man paa Sagnet lider,
Svandt hen hans Liv indtil dets Aftensol.
I Hvælvingen fra de katholske Tider
Besteg den fromme Præst sin Prækestol.
Paa Vangen trindt omkring, hvor Kilden glider,
Han Bukkar sanked og den blaa Viol;
I Kæmpehøien djærvt han monne virke —
Den var Annexet til hans Sognekirke.

Han henrykt lyttede til Landets Pige,
Af Sprogets Malm var hendes Barm jo fuld.
Ei gjemte nogen Høi i Danmarks Rige
En større Skat af Dannefæ og Guld.
I Sangens Overdrev han ned mon stige,
Hvor Ord der laae som Perler under Muld.
Af Bondens Bryst han Offer gik at tage
Og vendte rig til Alteret tilbage.

I Alterbordet var et lønligt Gjemme
Bag Fløilet og den hvide Dug af Lin;
Hvad før i Folkets Hjerte havde hjemme,
Han lagde ned i Kirkens gyldne Skrin.
Sit Modersmaal en Plads han gav og Stemme,
Hvor Munken gjemte Skrifter paa Latin.
Paa Folkets Arv og Eie tog han Vare —
Kun Kirken kunde sikkre ham mod Fare.

Hvor Sang og Orgelspil end Herren priser,
Han efterhaanden fra den danske Mark
Fem Hefter lagde ned af skjønne Viser
Som Mose Bøger i den gyldne Ark.
Lønfjederen blandt Gulvets brede Fliser
Han prøved tidt — den sad i Bjælkens Bark.
Bag Altret gjemt laa Folkets Fryd og Smerte,
Han skjulte Nøglen — inderst ved sit Hjerte.

Ei var hans Omsorg uden Skjel og Føie;
Thi Krig og Ufred over Landet kom.
Trindt Fjender leired sig paa Fædres Høie,
Som Helten meer ei kunde værne om.
Igjennem Sjælland drog Kong Gustavs Fløie,
Mens foran Axelstad han selv holdt Dom.
Med Ild og Sværd han skjændte og han brændte;
Sin Krønikes Blad Pe'er Syv betænksom vendte.

Mens man i Hovedstaden, angst i Sinde
Ved Landets Nød og ved de Svenskes Færd,
Bag brede Stene mured Kronen inde
Paa Rosenborg med Scepter og med Sværd,
Bevogted han for Øiet af sin Fjende
Regalier, der var af større Værd;
Til Ansvar, mente han, den fælles Moder,
Han skulde staae for disse Rigsklenoder.

En Fænnik Ryttere med barske Vaner
I Hellested tog Ophold og Qvarter,
Og Obersten med Pauker og med Faner
Drog ind i Præstegaarden hos Hr. Peer.
Han plyndred ud med Spyd og Partisaner,
Af Gods og Sølvtøi snart var Intet meer;
Hver Gang et Maaltid vel var endt og omme,
Sølvske og Bæger stak man i sin Lomme.

Men Byttet syntes Obersten for ringe,
I Degnen der paa Stedet fik han fat,
Der til Bekjendelse var let at tvinge;
Hvad selv han troede, han forklared brat:
»Ved Midnatstid, naar Hanen slog sin Vinge,
Pe'er Syv i Kirken vogted paa en Skat,
Ei Altret var det, som man mente længe,
Men kun en Kiste, fuld af Mønt og Penge.»

En Aftenstund, da Mulmet trindt sig bredte,
Til Kirken retted Syv de vante Fjed.
I Helligdommen Visen om Agnete
Han gik at lægge til de andre ned;
Paa Altrets Bord laae Pergamenter spredte,
Og han i Tanker faldt paa dette Sted,
Da trængte Vaabenlarm sig til hans Øre,
Ved Stød af Landser sprængtes Kirkens Døre.

En Flok Soldater fra de Dødes Have
Med Blus og Fakler stormed ind med Magt,
Men Præsten med den brede Pibekrave
Bag Altrets Gitterværk stod tro paa Vagt;
Et Sværd han greb, der laa paa nære Grave,
Med gyldne Runer Staalet var indlagt;
Dermed at værne Skatten stod han rede —
De svenske Ransmænd ilte til i Vrede.

»Giv os det Guld, som du i Kirken gjemmer!»
Hans egen Gjæst med Tordenrøst udbrød,
»Giv os dit Guld!» det lød fra alle Stemmer,
Men Syv med Værdighed dem standse bød:
»Paa dette Sted Guds Nærhed I forglemmer,
De Døde vende sig i Gravens Skjød.
Vel har jeg Guld, men ikke det, I prise;
Thi hver min Mønt — er kun en lille Vise.

Men Obersten befoel med Haand paa Staalet
At kaste sammen Faklerne til Jord.
Snart under Kirkens Buer lyste Baalet,
En Alexanderbrand i høien Nord.
Der skulde Blomsterne af Modersmaalet
Til Aske brændes i den første Flor.
Paa Fjedren traadte Syv i Bjælkens Ramme —
Ned Altret sank og Præsten med det Samme.

Det var et Nu. Et Lag af faste Stene
Sig over Hulens Aabning skjød paany —
En Levning fra Mysteriernes Scene
Med Tridseværk og Lodder støbt af Bly.
Af Peder Syv og af hans Hustru ene
Var Lemmen kjendt kun i den hele By.
Ræd flygted Fjenden fra de slængte Fakler
Og tog det an for et af Guds Mirakler.

Men under Chorets Hvælving i sin Frelse
I Gravcapellet Præsten rolig sad.
Det gik ham som i Aage og i Else,
Forinden var hans Grav med Rosens Blad,
Naar Danske børstede de svenske Pelse,
Og Carl forgjæves stormed Axels Stad;
Men veeg hans Landsmænd, og et Svar de skyldte,
Det var som levret Blod hans Hvælving fyldte.

Om Natten søgte han sin Sjæls Veninde,
I Londom til sin Viv han kunde gaae;
I Buret vented ham den ædle Qvinde,
I Jesu Navn han banked stedse paa.
Sent gik de da til Kirkegaardens Linde,
Der saae hun op sig til de Stjerner smaa,
Naar Hanen galede paany, den røde,
Da sank han atter ned iblandt de Døde.

Sin Skat fra Undergang han frelste ganske,
Den agted meer han end sit eget Blod.
I Kjælderen han sad som Holger Danske
Paa Stenen, der i Jorden fæsted stod.
I Krogen slængt der laa en rusten Handske,
Vist Holger nylig Hvælvingen forlod;
Til Kjøbenhavn han drog sit Ord at holde,
Thi han var med paa de berømte Volde.

Ned Syv sig satte i hans tomme Sæde
Og tog den danske Iliade frem.
Ved Alterbordet med det røde Klæde
Han bladed rastløs i det stille Hjem.
Smukt Kirkens gyldne Stager stod dernede,
To høie Voxlys brændte der i dem.
Det stærke Skæg tog Hvil paa Bordets Plade,
En Pen han mangled, skjøndt han havde Blade.

I Fængslets Nød ei raadløs var Hr. Peder.
En Hjelm paa Heltens Kiste laa slængt hen.
Af Kammens Fjederbusk han rev en Fjeder,
Den blev forvandlet til en Digters Pen.
Hvor Aarers Net i Muskelen sig spreder
Han ridsed Armen op som Folkets Ven.
Lig Roser, der i gamle Bøger prange,
Han med sit Blod skrev ned de danske Sange.

Mens Krigen raste vildt med Ild og Flammer,
Og Gny af Vaaben lød fra Stad til Stad,
Hans Musa virked i det stille Kammer,
Besindigt føiede han Blad til Blad.
En Bog det blev, der ned fra Folket stammer,
Hvori hvert Hjerte skrev et lille Qvad;
Thi som der voxer Ax paa vore Vange,
I Danmark altid Rigdom var paa Sange.

Da Carl drog ud af Landet med sin Skare,
Og der i Kjøbenhavn var slutted Fred,
Op fra sit Skjul steg Syv foruden Fare,
Sig Altret stilled paa det gamle Sted.
Mens Hymner lød i Orgeltoner klare,
Han til sin Menighed gik atter ned.
Med freidigt Sind han greb sig selv i Barmen,
Thi Bogen havde han jo under Armen.

For Thronens Fod han lagde ned de Skatte,
Som han paa Danmarks Vang og Vænge fandt;
I Skab af Ibenholt Dandronning satte
Hans Bog med Purpurbind og gylden Kant.
Sit Billed Kongen lod i Stene fatte
Og om hans Hals i lysblaae Baand det bandt,
Som Ordets Ridder fik han Rang og Titel —
Hans Vaaben staaer i Sprogets Domcapitel.